

Pnin

Vladimir Nabokov

El bon doctor havia envellit notòriament des de l'any passat, però estava tan robust i tan quadrat com sempre amb les seves espatlles ben enconxades, la barbata quadrada, els forats del nas quadrats, l'entrecella lleonina i un raspall rectangular de cabells canosos que recordava les plantes ornamentals retallades dels jardins. Portava un vestit negre sobre una camisa blanca de niló, i una corbata negra amb un llamp vermell que la travessava de dalt a baix. La senyora Hagen no hi havia pogut anar perquè l'hi havia impedit, a última hora, ai, una migranya espantosa.

En Pnin va servir els còctels «o, més ben dit, les cues de flamenc, especials per a ornitòlegs», com va dir, murri, en to de broma.

—Gràcies! -va entonar la senyora Thayer, acceptant la copa amb les celles lineals alçades, en l'expressiu gest d'amable interrogació que combina els estats de sorpresa, indignitat i plaer. Era una senyora d'uns quaranta anys, de cara rosada, melindrosa però atractiva, amb dentadura postissa nacrada i cabells ondulats i daurats artificialment, i era la cosina provinciana de l'elegant i relaxada Joan Clements, que havia viatjat per tot el món —fins i tot havia estat a Turquia i a Egipte—, i estava casada amb l'acadèmic més original i menys apreciat del campus de Waindell. També s'hauria de dir alguna cosa favorable, en aquest punt, del marit de la Margaret Thayer, en Roy, un membre lúgubre i callat del departament d'Anglès que, si no fos per l'entusiasta cap, en Cockerell, era un cau d'hipocondríacs. Exteriorment, en Roy era una figura òbvia. Dibuint uns mocassins vells marrons, dues colzeres beix, una pipa negra i uns ulls amb bosses sota unes celles espesses, la resta era fàcil d'omplir. En algun punt, a mitjana distància, s'hi endevinava una obscura malaltia del fetge, i en algun punt del paisatge de fons hi havia la Poesia del segle XVIII, l'especialitat d'en Roy, una pastura d'herba frondosa amb el degoteig d'un rierol i un grup d'arbres amb inicials; una tanca de filferro espinós a cada banda d'aquest camp el separava dels dominis del professor Stowe, el segle precedent, on els xais eren més blancs, la terra més flonja i el rierol més abundant, i de la primera part del segle XIX del doctor Shapiro, amb els sots boirosos, les calitges marines i el raïm d'importació. En Roy Thayer evitava parlar del seu tema, i evitava, de fet, parlar de qualsevol tema, després de malgastar una dècada de la seva vida grisa en una obra erudita sobre un grup oblidat de poetastres prescindibles, i portava un diari detallat, en versos criptogràfics, que esperava que algun dia la posteritat desxifraria i, en una sòbria retrospectiva, proclamaria la millor obra literària del nostre temps -i pel que jo sé, Roy Thayer, potser tens raó.

NABOKOV, Vladimir. *Pnin*, Barcelona: La Magrana, 2013
Traduït per Marta Pera Cucurell